

нахъ, удвой устремленіе свое: нѣкой путь призы-ваше боги и обѣщаваше имъ многи дары скупы, другъ путь говореше съ кони, за да имъ даде по голѣмо дерзновеніе: боешесе да не мина азъ между ограду и между него; понеже кони мои неутружде-ни суще като неговыя, на состояніе бѣха да го надминатъ не му остана друга надежда, само да ми запрѣ прехожденіе. И за да исполни желаніе свое, щеше да се растерзае отъ оградныя подпоры; ма-каръ и да му се строши само едно колесо. Азъ не намыслихъ друго, само да направа едно скоро зао-биколеніе за да се не улета съ него, и тако по одну минуту видѣ ме че стигнахъ опредѣленный бѣлегъ. Народъ вигна още еднаждъ: подвигъ е сы-на Одиссееваго! Той е кого ни опредѣлиха Бози да царствува надъ нами.

По това, благороднѣйшии и мудрѣйшии отъ Критянь заведоха ны въ одну дубраву стару и по-читаему сохраняему отъ видѣніе грѣшныхъ человѣ-ковъ; тукъ ны собраха честнии старцы, кои бѣше опредѣлили Миносъ народны судии и законохрани-тели. Освень мене и оныхъ що се подвизаха, не бѣше возможно да се найде нѣкой отъ гледателей. Тога мудрии старцы отвориха книги въ кои бѣха собрани вси закони Миносови. Усещахъ азъ въ себѣ си едно почитаніе и стыдъ кога приближихъ при тыя старцы, кои ги правеше нихна возрастъ достопочитаемы повече заради долгую старость, безъ да ги лиши отъ умнаго мужества. Они бѣха сѣднали на редъ, и не се подвигнуваха отъ свои мѣста: нѣкои отъ нихъ бѣха бѣловласи, а други ради многолѣтствіе свое всеконечно плешиви. Видѣ-ше чловѣкъ че свѣтеше по нихное лице една крот-